

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2018, č. j. CPR-9440-13/ČJ-2018-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2019, č. j. 2 A 106/2018 - 23,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPA-63789-22/ČJ-2018-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro rozhodovanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť bylo zjištěno, že stěžovatel na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Rozhodnutím byla stanovena doba 15 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a lhůta k vycestování v délce 20 dní od právní moci rozhodnutí.

[2] Společně s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku, který byl jeho kasační stížnosti přiznán usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 34/2019 - 20.

[3] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) se ztotožnil se závěry správních orgánů ve vztahu ke sporné otázce, zda po vyčerpání doby pobytu stanovené krátkodobým schengenským vízem typu C (až na 90 dnů), mohl stěžovatel následně po té, kdy byla pro Ukrajinu zrušena vízová povinnost pro pobyt na 90 dnů, plynule navázat bezvízovým pobytem na území České republiky v délce nových 90 dnů. Skutkový stav stěžovatel před městským soudem nezpochybňoval.

[4] Městský soud vycházel z toho, že v době kontroly dne 15. 2. 2018 již neměli státní příslušníci Ukrajiny nadále vízovou povinnost v případě pobytu na 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů bezprostředně předcházejícího každému dni pobytu. V takovém případě správní orgán I. stupně a žalovaná nepochybily, vycházely-li při kontrole a výpočtu dní pobytu na území České republiky z pravidel nově stanovených evropským právem a nepřihlížely ke krátkodobému schengenskému vízu typu C na dobu 90 dní v platnosti od 25. 5. 2017 do 24. 5. 2018, které měl stěžovatel vylepené ve svém cestovním pase, neboť tato dvě oprávnění nelze slučovat. Za nedůvodnou shledal námitku, že stěžovatel se při své úvaze řídil oficiálními informacemi dostupnými na ukrajinských webových stránkách týkajících se cestování v EU v rámci bezvízového styku, neboť měl povinnost se před svým příjezdem na území členských států seznámit s podmínkami vstupu a pobytu na jeho území na cizinecké policii nebo na zastupitelském úřadě.

[5] Z výpočtu žalované, který městský soud přezkoumal a s nímž se ztotožnil, vyplynulo, že pobytová kontrola proběhla dne 15. 2. 2018, přičemž z předloženého cestovního pasu stěžovatele bylo zjištěno, že vstoupil do schengenského prostoru ve 180 denním období před provedením kontroly (tj. od 20. 8. 2017 do 15. 2. 2018) třikrát, přičemž součet dní, po které pobýval na území České republiky, činil celkem 156 dní. Městský soud přisvědčil závěru žalované, že stěžovatel překročil dobu 90 dnů oprávněného pobytu na území České republiky a tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění mu tedy bylo uloženo v souladu se zákonem.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Poukázal na to, že se touto otázkou žalovaná řádně zabývala na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Za nedůvodnou shledal i námitku, že žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla, z jakých konkrétních listinných nebo jiných důkazů při svém rozhodování vycházela. Městský soud konstatoval, že v rozhodnutí žalované bylo uvedeno, že vycházela zejména z rozhodnutí o správním vyhoštění, z odvolání proti němu a jeho doplnění, ze spisového materiálu týkajícího se řízení o správním vyhoštění vedeného pod č. j. KRPA-63789/ČJ-2018-000022 a z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 A 57/2018 - 24. Neuvedení konkrétních listin, které jsou součástí spisu vedeného pod shora uvedeným číslem jednacím v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nepředstavuje pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[7] Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku městského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost rozsudku. Nesouhlasí se závěry žalované a městského soudu týkajícími se pravidel pro výpočet dnů, kdy byl oprávněn pobývat na území ČR. Trvá na

pokračování

tom, že při pobytové kontrole pobýval na území ČR oprávněně a podmínky pro uložení správního vyhoštění nebyly dány. Stěžovatel totiž po vyčerpání doby pobytu stanovené krátkodobým schengenským vízem plynule navázal bezvízovým pobytem na území ČR na základě biometrického pasu. Má za to, že městský soud učinil chybný výklad článku 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399.

[8] Za nepřezkoumatelné považuje vypořádání námítky týkající se posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť pouhý odkaz městského soudu na str. 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za nedostatečný. Za nedostatečné považuje rovněž vypořádání námítky, že se při výpočtu dnů pro oprávněný pobyt na území států Schengenu řídil informacemi poskytnutými na oficiálních webových stránkách. Městský soud k danému jen uvedl, že stěžovatel byl povinen se seznámit s podmínkami vstupu a pobytu na území schengenských států na cizinecké policii nebo na zastupitelském úřadě. Za nedostatečné a nesprávné považuje i vypořádání námítky, že žalovaná neuvedla konkrétní listinné nebo jiné důkazy, na základě nichž rozhodla. Argumentaci městského soudu, který konstatoval, že stěžovatel byl před rozhodnutím správního orgánu I. stupně seznámen s podklady rozhodnutí, zpochybňuje tím, že mu tyto podklady byly předloženy v den rozhodnutí správního orgánu I. stupně a listinné důkazy a odkazy na webové stránky, které byly žalované předloženy až v rámci odvolání, tak nebyly obsaženy ve spise. Městský soud pak pouze cituje obsah rozhodnutí žalované a bez dalšího konstatuje, že je seznatelné, na základě jakých skutečností a úvah žalovaná dospěla ke správnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze správního spisu jsou patrné tyto podstatné skutečnosti. Dne 15. 2. 2018 proběhla pobytová kontrola, při níž stěžovatel předložil cestovní doklad opatřený krátkodobým schengenským vízem typu C s platností od 25. 5. 2017 do 24. 5. 2018 a s délkou pobytu 90 dnů. Dále předložil biometrický pas s razítky zaznamenávajícími vstupy a výstupy z schengenského prostoru. Za posledních 180 dní před provedením kontroly, tj. ode dne 20. 8. 2017 do 15. 2. 2018, vstoupil stěžovatel na území států Schengenu dne 5. 9. 2017 a vystoupil dne 29. 10. 2017 (55 dnů), poté vstoupil do schengenského prostoru dne 1. 11. 2017 a vycestoval dne 30. 11. 2017 (30 dnů) a následně přicestoval dne 7. 12. 2017 a nevycestoval až do doby kontroly, tedy do 15. 2. 2018 (71 dnů). Vzhledem k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí,

jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), platnému a účinnému v době provedení pobytové kontroly, podle kterého byla pro státní příslušníky Ukrajiny zrušena vízová povinnost pro pobyt na dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, posoudil správní orgán I. stupně oprávněnost pobytu stěžovatele pouze v souladu s pravidly citovaného nařízení. Pro určení období 180 dnů vycházel z čl. 6 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), z něhož vyplývá, že se tímto obdobím rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, přičemž den vstupu považuje za první den pobytu na území členských států a den výstupu za poslední den pobytu na území členských států. V souladu s tím správní orgán I. stupně provedl výpočet oprávněnosti pobytu stěžovatele ve 180 dnech předcházejících pobytové kontrole a zjistil, že stěžovatel vyčerpal možnost pobytu na 90 dní dne 11. 12. 2017. Dospěl proto k závěru, že stěžovatel tak ode dne 12. 12. 2017 do 15. 2. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně, na základě čehož vydal rozhodnutí o vyhoštění. Tento výpočet aproboval jak žalovaný, tak městský soud.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na svém stanovisku, že pobýval na území České republiky oprávněně, neboť vyčerpal 90 dní svěřčících mu na základě vydaného krátkodobého schengenského víza, na něž plynule navázal možností bezvízového pobytu založeného výše citovaným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017.

[13] Nejvyšší správní soud s tímto závěrem nesouhlasí. Je totiž nutno vycházet především ze smyslu a účelu oprávnění ke krátkodobému pobytu na území členských států Schengenu na dobu 90 dnů, ať už na základě víza či bez této povinnosti. Tímto smyslem je umožnění pobytu na dobu maximálně 90 dní, nikoli dobu delší. V tomto smyslu je nutno nahlížet i danou situaci. V nyní posuzovaném případě stěžovatel disponoval krátkodobým vízem na dobu 90 dní (s platností 25. 5. 2017 – 24. 5. 2018), přičemž v době jeho platnosti došlo s účinností od 11. 6. 2017 ke zrušení vízové povinnosti pro pobyt na 90 dnů během jakýchkoli 180 dnů a to bez dalšího pro všechny státní příslušníky Ukrajiny (nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017). Vzhledem k tomu, že toto nařízení nedefinuje, co je myšleno „jakýmkoli obdobím 180 dní“, je třeba vycházet z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících příhraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), z jehož článku 6 vyplývá, že státní příslušníci třetích zemí mohou na území členských států vstupovat a pobývat na základě stanovených podmínek, kdy předpokládaná doba pobytu na území členských států nepřesáhne 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů. Obdobím 180 dnů se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu. Dle článku 6 odst. 2 téhož nařízení se den vstupu považuje za první den pobytu na území členských států a den výstupu za poslední den pobytu na území členských států. Ze žádného přechodného ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, ani z žádné jiné dohody mezi Českou republikou a Ukrajinou, nevyplývá, že by se bylo třeba od pravidel pro výpočet 90 dnů oprávněného pobytu zakotvených ve výše uvedeném čl. 6 citovaného nařízení s ohledem na zrušení vízové povinnosti pro pobyt na 90 dnů pro státní příslušníky Ukrajiny odchýlit. V takovém případě bylo zcela bezpředmětné, že stěžovatel (de facto již nadbytečně) disponoval krátkodobým schengenským vízem a bylo třeba vycházet z nové a účinné úpravy bezvízového styku. Konstrukce, kterou předestřel

pokračování

stěžovatel, tedy plynulého navázání bezvízovým stykem po vyčerpání 90 dnů na základě krátkodobého víza, by znamenala bez jakéhokoli zákonného podkladu či ustanovení evropského práva prodloužení doby krátkodobého pobytu zamýšleného maximálně na 90 dní. Nutno podotknout, že vzhledem k absenci přechodných ustanovení, která by nastalou situaci souběhu vydaného krátkodobého víza pro pobyt na 90 dní a možnosti bezvízového pobytu rovněž na dobu 90 dní řešila, správní orgán I. stupně svým postupem stěžovatele nikterak neznevýhodnil a při výpočtu za oprávněný pobyt považoval 90 dní v období 180 dní bezprostředně předcházejících pobytové kontrole, bez ohledu na jeho dřívější pobyt na území České republiky.

[14] V nyní posuzované věci došlo dne 15. 2. 2018 k pobytové kontrole, tj. v době, kdy již byla vízová povinnost zrušena a pro posouzení oprávněnosti pobytu bylo třeba vycházet z pravidel pro bezvízový styk. Období 180 dní, v nichž bylo možno oprávněně pobývat na území států Schengenu po dobu 90 dní, pak bylo správními orgány v souladu s výše uvedeným stanoveno od 20. 8. 2017 do 15. 2. 2018, přičemž stěžovatel v tomto období pobýval na území České republiky již po dobu 156 dní (55+30+71 dní). Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů i městského soudu, že doba 90 dnů v rámci období 180 dnů uplynula dnem 11. 12. 2017 a v období od 12. 12. 2017 do doby kontroly dne 15. 2. 2018 (66 dnů) již stěžovatel nebyl oprávněn na území schengenského prostoru, včetně České republiky, pobývat, a proto k rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele pro neoprávněný pobyt dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců došlo v souladu se zákonem.

[15] S ohledem na předešlou námitku stěžovatel uvádí, že se při své úvaze řídil informacemi poskytnutými na oficiálních webových stránkách. Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel v rámci odvolacího řízení předložil listiny s vytištěným obsahem z webových stránek z právního portálu Ukrajiny s informacemi, které se týkaly cestování v EU v rámci bezvízového styku. Žalovaná i městský soud nepřisvědčily, že by tato okolnost měla být stěžovateli přičtena k dobru. Naopak konstatovaly, že bylo povinností stěžovatele se před svým příjezdem na území členského státu seznámit s podmínkami vstupu a pobytu na jeho území na cizinecké policii nebo na zastupitelském úřadě. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožnil. Pokud stěžovatel vycházel z informací na ukrajinských webových stránkách, bez ohledu zda se jedná o oficiální či soukromoprávní webové stránky, měl si relevantnost těchto informací ověřit s oficiálními informacemi toho členského státu EU, na jehož území zamýšlel pobývat, za něž je v daném případě nutno považovat informace zveřejněné státními orgány České republiky, jakož i zastupitelským úřadem. Zdejší soud má za to, že ač vypořádání této námitky ze strany městského soudu není obsáhlé, nelze jej s ohledem na obsah námitky uplatněné v žalobě považovat za vypořádání nepřezkoumatelné.

[16] Za nedostatečné neshledal zdejší soud ani vypořádání žalobní námitky zpochybňující nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění s ohledem na stěžovatelův soukromý a rodinný život. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato žalobní námitka byla položena zcela obecně, stěžovatel v žalobě nikterak konkrétně nenapadá žádnou z podrobně vyhodnocených okolností pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o jeho vyhoštění s ohledem na jeho soukromý a rodinný život. Správní orgány se touto otázkou podrobně zabývaly, na což městský soud upozornil v rámci svého odůvodnění. Pokud pak na námitku, v níž stěžovatel jen obecně nesouhlasil s tím, že

žalovaná konstatovala, že přiměřenost rozhodnutí vyplývá z řádně zjištěného skutkového stavu věci, odkázal na stranu 5 – 6 rozhodnutí žalované, kde se touto otázkou žalovaná podrobně a srozumitelně zabývala, a se závěry tam uvedenými se bez přispění svých podrobných závěrů ztotožnil, městský soud nepochybil. K danému zdejší soud dodává, že kvalita jednotlivých námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání, přičemž danému městský soud dostal (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[17] Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečného určení podkladů, z nichž měla žalovaná při svém rozhodování vycházet. Pokud stěžovatel namítá, že žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla konkrétní listiny, ze kterých vycházela, přičemž z obsahu kasační stížnosti je patrné, že jimi stěžovatel míní listiny s obsahy webových stránek, které předložil v odvolacím řízení, neshledal soud v postupu žalované pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaná totiž ve svém rozhodnutí na str. 2 uvedla, že vycházela mimo jiné ze spisového materiálu, z odvolání a jeho doplnění. Součástí doplnění odvolání byly rovněž listiny s obsahem předmětných webových stránek, přičemž je patrné, že z nich při svém rozhodování vycházela (str. 6 rozhodnutí). Za podstatné soud považuje skutečnost, že se jednalo o listiny, kterých si stěžovatel musel být sám vědom, a tedy s nimi musel být před vydáním rozhodnutí žalované seznámen, pokud je sám v odvolacím řízení předložil. Pokud tedy žalovaná výslovně tyto listiny ve svém výčtu podkladů neuvedla, nezatížila své rozhodnutí vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost, neboť z jejího rozhodnutí je zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah rozhodnutí vydala. Nejvyšší správní soud tak neshledal v žádném ohledu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s ohledem na nevypořádání dílčích námitek stěžovatele. Naopak dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelného rozhodnutí, přičemž neshledal ani pochybení v posouzení právní otázky či namítaného procesního postupu správních orgánů. Kasační stížnost proto shledal nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je tak nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[19] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu